

De major guanyaràs tu

Xing Zhuang Chen Zheng

4t ESO - Nuestra Señora del Carmen

Oriola

Pròleg

Aquesta història comença amb la persona que ha escrit aquest diari, Ana. És una persona intel·ligent, simpàtica i segura de sí mateixa. Té dues amigues Amaia i Aitana. Aitana era la més atrevida de les tres i sempre tenia un somriure bonic i agradable. Mentre que Amaia era un poc tímida i sensible però també agradable. Van ser amigues íntimes des de Primària però el canvi de treball del pare d' Aitana va fer que ella no estigués amb elles fins a la universitat.

Dia 1

Estimat diari, hui comença el meu primer dia d' institut al centre de Barcelona. Em vaig preparar tot l'estiu per a aquest dia. Setmanes practicant a ma casa amb les meues amigues, Amaia i Aitana, el discurs que havia de fer el primer dia com a presentació. El que més estimava era la companyia d' Aitana, que s'havia anat a Madrid per a estudiar en un bon institut. D'altra banda, tenia a l'última amiga que em quedava, Amaia. Vaig escriure-li un missatge per a anar al col·legi juntes com sempre. Em vaig arreglar en deu minuts i vaig eixir al carrer. Com sempre, Amaia portava la seva jaqueta preferida i els seus texans blaus. M'agrada sempre parlar amb ella de les notícies dels nostres amics de l'ESO o també d'altres temes. Però hui va ser diferent, no vam parlar d'aquestes coses. Amaia va començar a parlar del seu nerviosisme per la seva presentació. Com a amiga li vaig ajudar a fer alguns exercicis de relaxació per què no estiguera tensa. No li va fer efecte però almenys m'ho va agrair.

Quan arribarem a l' institut, vam veure moltes cares desconegudes per aquí i per allà. Però vaig tindre sort, m'havia tocat estar a la mateixa classe d'Amaia. Vam exclamar de l'emoció per estar juntes tot el curs. Però passava una cosa, l'única persona que no volia que em tocara, em va tocar, Ariadna. Mentre que no parlara amb nosaltres no passaria res.

I va arribar el moment que m'havia preparat fa mesos. Tot el món m'estava mirant però no em vaig posar nerviosa, sinó a l'inrevés, tranquil·la. En canvi, Amaia es posà molt nerviosa i tothom l'estava mirant. El grupet d'Ariadna s'estava rient a riallades, però no sabia de què s'estaven rient. Estava més concentrada en la meua amiga i no en aquelles converses.

Quan va acabar el dia li vaig preguntar a Amaia si estava bé perquè sabia que estava decebuda amb ella mateixa. Ella em va contestar amb un somriure que estava bé però no m'ho creia. Li vaig dir: "Aquí estic si necessites algun consell." M'ho va agrair molt i em va dir que ho faria. Vam arribar a sa casa on em vaig acomiadar d'ella i li vaig dir que li telefonaria després a la vesprada per a anar amb ella al cinema per a animar-la un poc i perquè era la primera setmana i no faríem res.

Dia 5

Vaig començar com sempre, prenent el meu esmorzar i anant a l' institut amb Amaia. Semblava que no havia pogut dormir durant tota la nit per les seues ulleres. No li vaig donar cap importància al tema però més o menys sabia el que havia passat. Quan arribarem a l' institut el grup d'Adriadna estava esperant a què tota la cua estiguera junta. Vam passar pel seu costat i ens van mirar detingudament. Quan estaven més lluny, vaig escoltar a una de la cua, Desireé, que havia dit: "Mira l'empastifada del discurs d'ahir." Vaig mirar a Amaia i pareixia que no ho havia escoltat però, per instint, vaig agafar-li de la mà, no per la por que em feien aquelles paraules sinó per a donar-li més ànim.

A segona hora ens tocava matemàtiques. Vam trobar una nota en el seient d'Amaia. La nota tenia un missatge escrit: "Empastifada, vés del col·legi." La vaig veure i va xiuxiuejar: "No, el que més em temia està passant" Li vaig donar una abraçada i li vaig dir que li donaríem la nota al tutor, que ell sabia què fer. Em va dir: "No passa res, serà una broma." No m'ho creia, la meua amiga preocupada per aquest tema! La meua amiga que sempre està al meu costat. Havia de fer alguna cosa per a ajudar-la.

Quan les classes van finalitzar, vam anar juntes com sempre a casa, però a mig camí li vaig dir que em vaig oblidar la llibreta a classe i que fóra primer a casa (no hi havia cap problema amb el grup d'Adriadna perquè tots els dies anaven al parc durant una hora).

Vaig anar corrent perquè el tutor se n'anava a sa casa a les 14:30. Quan estava arribant a l'institut, el tutor estava a l'entrada esperant a què l' arreplegàren. Vaig demanar-li que em donés uns minuts del seu temps. Li vaig donar la nota (la vaig agafar quan Amaia no estava mirant) que havíem trobat al llibre d'Amaia. No es va sorprendre per aquestos casos d'assetjament, per la qual cosa em va dir que era un joc de xiquets de la nostra edat.

Em vaig anar cabrejada per la ignorància del tutor. Quan vaig arribar a casa li vaig contar el que estava passant i em va contar: "Quan jo tenia la mateixa edat que tu, també hi havia un cas d'assetjament al meu institut. Crec que la persona perjudicada s'anomenava Lluís. Lluís era una persona grossa i lletja, i fou per aquesta raó que l'assetjament escolar començà. Lluís no li va dir res a la seua família ni als professors. Només tenia un amic, Pere, però al final no li va poder ajudar. Finalment, Lluís se'n va anar de l' institut però els rumors s'havien estès per tota la ciutat. Era el primer cas d'assetjament escolar que es coneixia a la ciutat." Em va sorprendre la història i no volia que ocorreguera el mateix. Així que vaig planejar alguna cosa.

Dia 10

El meu pla va començar feia dos dies. La primera cosa que anava a fer era documentar-me d'aquest tema amb notícies o vídeos. Els llibres sobre l'assetjament escolar escrits per *influencers* eren cada vegada més recurrents i em vaig agafar u. Parlaven de les solucions a aquestes situacions problemàtiques que ocorrien i vaig llegir una cosa que em va sorprendre: parlava dels assetjadors passius, és a dir, les persones que no actuen en cas d'assetjament. Jo no volia esta cosa, és per això que per a començar havia de fer que aquestes persones tragueren relació amb Amaia. Vaig començar a fer una amistat amb la majoria de la classe que no pertanyia a aquell grup. Com Amaia és una persona molt tímida, jo li estava ajudant per a què traguera una bona imatge. I així vam fer. La majoria de la gent es va interessar més en nosaltres, tant que vam entrar en un nou grup d'amics; Berta, Laura, Pere i Jordi. Vaig confiar en ells perquè amb la primera conversa que vam tindre vaig veure que podrien ser bons amics d'Amaia. Per tant, tindríem més oportunitats que l'assetjament no ocorreguera.

Però no va passar com creíem. Es va transmetre un rumor nou: "Ahir Amaia estava amb un noi que semblava model de segur que es prostituta." Volia trencar-li la cara a la persona que havia dit semblant cosa, i suposava que havia sigut Ariadna. Uff! No la suporta, sembla que es creu la millor persona del món. Jo sabia que aquell noi era el seu germà, Mark. Des de ben petits, Mark era un tros de pa. Totes les mirades es dipositaven en ell. Mark té ulls blaus, el cabells marrons amb un serrell perfecte i la pell com la dels xiquets, és a dir, sense imperfeccions. A més a més, és alt i esvelt. Amaia, en canvi, no és igual que el seu germà i que li anomenassen prostituta de segur que li afectava molt. En finalitzar l'institut, vaig proposar anar al centre comercial amb Berta i Laura. Amaia va acceptar i li vaig dir a ma mare que hi aniria amb unes amigues. Quan arribàrem al centre comercial Amaia volia anar al bany. Mentrestant, vaig començar a parlar amb Berta i Laura sobre el tema de l'assetjament que pateia Amaia. Elles van proposar algunes idees per a ajudar-la i em van dir que m'ajudarien a protegir-la. Vaig pensar en aquell moment que d'entre totes les persones amb les que havia travat amistat, hi havia persones que l'ajudarien. Quan Amaia va tornar del bany, vam començar a anar de compres. L'única cosa per la qual ho feia era per a veure com es divertia Amaia i que indicara que nosaltres érem amb ella.

Dia 15

L'assetjament continuava. Amaia havia millorat les seues ulleres i es veia més feliç. Però darrere d'aquella felicitat s'amagava la seva depressió. Però jo no em rendisc.

La segona part del meu plan era anar a casa d'un conegut per a demanar-li consell. Aquesta persona era el meu oncle, Albert. El meu oncle era psicòleg, és a dir, coneixia més coses sobre aquest tema. Aquella vesprada, Amaia i jo vam prendre un bus per a anar a un barri als afores de Barcelona. El meu oncle era molt famós en el barri perquè tota persona que anava a consultar-li els seus problemes sempre s'en anava amb tot resolt. Així que li vaig enviar un missatge a les 16:00 per a veure si tenia un espai llibre, i sí el tenia. M'agradava parlar amb ell des de sempre perquè tenia una personalitat molt agradable i sabia que li agradaria a Amaia parlar amb ell. Quan vam arribar a la seua consulta, em va rebre amb una abraçada i vam prendre seient. Amaia no sabia per què l'havia portat amb el meu oncle, però estava molt tranquil·la fins que vam començar a parlar d'aquell tema que Amaia no volia escoltar. Ella començà a plorar quan vam mencionar la paraula "assetjament" i, ràpidament, la vaig consolar. Quan es va tranquil·litzar, Amaia començà a parlar-li al meu oncle sobre els problemes que havien sortit. El meu oncle li va dir: "Parla amb persones properes sobre el que et passa i no te les guardes. Per a tu mateixa. Parla amb el director ja que el tutor no s'adona del que està passant. I sobretot, el més important, no li seguisques el rotllo a l'assetjador, ja que aquesta persona vol que acabes perjudicada. Si sorgeixen més problemes, sempre em tindràs i, també la teua família i els teus amics et poden ajudar."

La consulta va durar tota l'hora però va valdre la pena. Amaia m'ho va agrair quan ens vam acomiadar d'Albert i vam tornar a casa perquè es va fer de nit.

Dia 20

En aquests 5 dies li van ocórrer moltes coses a Amaia. El grup d'Ariadna començà a augmentar l'assetjament a un altre nivell. És a dir, li van tirar la motxilla a les escombraries i, fins i tot, la van empènyer perquè es caiguera al sòl. A més, hui li van escriure moltes coses a la taula com, per exemple, "mor-te" o "lletja". Jo no ho podia suportar i vaig anar directament al director aquella tarda amb ma mare sense que ho sabés Amaia. Ma mare li va dir: "Senyor López, l'amiga de ma filla, Amaia Romero, està sofrint assetjament escolar i jo no ho tolere. A més a més, per aquesta raó, les persones que el sofreixen avui en dia es suïciden. Jo no vull que una xica tan jove sofrisca d'aquesta manera. Segons ma filla, Ariadna Navarro és la causant d'aquest assetjament."

El director parlà amb ma mare de les mesures que anaven a prendre. I ens vam anar a casa esperant que el director complira amb les seues promeses. Vaig quedar amb Amaia al parc que havia prop de ma casa. Vaig començar a parlar-li de les coses que li havíem dit ma mare i

jo aquesta vesprada al director. Com sempre, es va posar a plorar i jo li vaig donar el meu suport.

Dia 20

Al dia següent de parlar amb el director, van dir pel megàfon que anaren Amaia i Ariadna al despatx del director. Jo estava preocupada per ella, però confiava en què no li passara res. Quan finalitzà la classe d'història, vaig anar corrent cap al despatx per a veure si la meua amiga estava bé, però no la vaig trobar allà. Li vaig preguntar al conserge si havia eixit alguna persona de l'institut i em va dir que no havia eixit ningú. Vaig anar a buscar a Amaia per tot l'institut i, finalment, la vaig trobar al terrat. Vaig anar corrent a donar-li una abraçada i a plorar amb ella. Em va contar que van anar a l'institut sa mare i la mare d'Ariadna. Elles començaren a discutir. La mare d'Amaia començà a parlar sobre les situacions que Amaia estava sofrint:, que tornava de casa plorant, que no podia dormir, i que havia hagut de comprar dues motxilles noves i nous llibres i llibretes. En canvi, la mare d'Ariadna va dir que sa filla no era capaç de fer assetjament a una altra persona i que les seues amigues tampoc, que era, simplement, un joc. El director li digué a la mare d'Ariadna que eixira un moment i que parlaria amb elles per separat. Quan Amaia i sa mare estaven soles amb el director, ell els va dir que tota mare diria aquests arguments si sa filla havia fet alguna cosa. Va dir-los que sense proves grans no podrien resoldre aquest cas amb la policia, però el director li va prometre que si notava alguna cosa que estiguera passant, ell les ajudaria sense dubtar-ho i faria que Ariadna es disculpés. I és el que Ariadna va fer.

Quan Amaia deixà de plorar, ens vam anar a classe les dues juntes però ens va tocar esperar fins què acabessen les classes. A la sortida, les amigues d'Ariadna estaven a l'eixida del institut esperant-les. Jo, ràpidament, vaig activar la gravadora del meu mòbil dissimuladament per si de cas, tot i saber que era il·legal gravar a algú sense el seu consentiment. Però, em va servir de molt perquè es van parar a dir-nos: "Què us creieu? Si torneu a dir-li alguna cosa d'Ariadna al director, nosaltres ens encarregarem de vosaltres!" De sobte, Laura, Berta, Jordi i Pere van aparèixer per a dir: "Si vosaltres els toqueu un pèl a les nostres amigues, nosaltres les defensarem!" Li vam donar les gràcies i ens vam anar a les nostres cases amb les mirades de les persones que estaven veient l'escena fixades en nosaltres.

Dia 25

Em vaig esperar uns dies a que la cosa es calmara pel institut. Sorprenentment, aquell grupet no va dir-li a Amaia cap cosa. Però aquell dia estava disposada a què acabara el sofriment d'Amaia.

Vaig quedar amb el director al seu despatx a les 15:30 per a ensenyar-li la gravació del meu mòbil. Li vaig dir que sabia que el que havia fet no era el correcte però que era necessari per a ajudar-la. Estava preparada per a qualsevol càstig que em posaren però tenia clar que, amb aquesta acció, no em penediria en el futur. El director em va dir que amb la meua gravació finalitzaria aquest problema.

Dia 35

Han passat 10 dies des què li vaig parlar al director sobre la gravació.

Ariadna va anar a un centre de menors on passaria 6 mesos de sa vida reflexionant sobre el que havia fet. Les seues amigues obtendrien càstigs com, per exemple, treballs socials o quedar-se fins a les 17:00 ajudant amb netejament de l' institut i, Amaia rebria protecció si es donara el cas d'assetjament escolar greu. Amaia em va donar les gràcies de per vida però li vaig dir que ho havia fet perquè érem amigues.

Nadal

Per a les vacances de Nadal, Aitana va venir de Madrid. Li van contar el que passà mesos abans però va dir que no va poder anar a veure a Amaia per l' institut. Vam estar les 3 setmanes de vacances juntes, parlant de moltes coses coses què ens va passar en el trimestre. No havia vist mai a Amaia passar-s'ho tan bé en aquestos 3 mesos i m'alegrava per ella.

Dos anys després

Hola, m'anomene Ana i ara estic a la universitat de Barcelona estudiant Psicologia i la meua millor amiga, Amaia, se'n va anar a València per a estudiar Traducció i Interpretació. Després del que passà a l' institut, no vam saber res d'Ariadna perquè es va canviar d' institut. Recordant el que havia escrit fa dos anys, em comenta que continue ajudant les meues amigues si tenen algun problema i que, quan siga més major, de segur que seguiré recordant el que havia passat, inculcant el que he après a les persones que pateixen d'assetjament.

Nom i cognoms: Xing Zhuang Chen Zheng

Curs: 4t A

Col·legi: Nuestra Señora del Carmen

GENERALITAT VALENCIANA CONSELL VALENCIÀ DE CULTURA	
Data: 20 ABR. 2018	
Núm. 790	Núm.
ENTRADA	IXIDA

11/25